Sri Kadidal MANJAPPA.—That cannot be done.

Sri M. C. NARASIMHAN.—It is stated in the report "Consideration and passing of the Mysore Tenancy Land (Amendment) Bill". You have not introduced this Bill. What is introduced is Tenancy Laws Bill.

Sri Kadidal MANJAPPA.—I think it is a typing mistake.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Is the Hon'ble Member Sri Narasimhan pressing his amendment?

Sri M. C. NARASIMHAN.—I withdraw the amendment.

The amendment was, by leave, withdrawn.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The question is :

"That this Assembly agrees with the ninth report of the Business Advisory Committee."

The motion was adopted.

NON-OFFICIAL RESOLUTION

Formation of a Corporation of Silk Industries.

(*Debate continued*)

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Sri J. Venkatappa will continue.

†ಶ್ರೀ ಜೆ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ (ಶಿಡ್ಲಘಟ್ಟ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬೈ ಪ್ರಾಡಕ್ಟಾದ "ಜೋಟು" ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ದಾರ ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಇರುವುದು ಇದೊಂದೇ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಎಂದರೆ ಸ್ಪನ್‌ಸಿಲ್ಕ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಎಂದು ನಿನ್ನೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಇಂತಹ ಬೈ ಪ್ರಾಡಕ್ಟಿನಿಂದ ತಯಾರಾದ ರೇಷ್ಮೆಗೆ ತಕ್ಕ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟು ಇಲ್ಲದೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಇಂತಹ ರೇಷ್ಮೆಯ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟುಗಳಿಲ್ಲದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಇರುವಂತಹ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿನ್ನೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೆ. ಇದರ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅನೀತಿ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಹೊರ ದೇಶಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೇಷ್ಮೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗುವ ಒಂದು ಅವಕಾಶವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಲು ಸರಕಾರ ಈ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಮಾಡುವಂತೆ ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಒಂದೇ ಮಾರ್ಗ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ಚನ್ನಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಯು ಲಿಕ್ವಿಡೇಷನ್ನಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದಂತೆ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಲವಾಗಿಯಾದರೂ ಏಳು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸರಕಾರವೇ ಇದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರುವಂತೆ ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸುಮಾರು 1600 ಜನ ಕೂಲಿಗಾರರು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗದಂತೆ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರೆಯಲು ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಬೆಳೆಯಲೂ ಕೂಡ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಈಗ ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಪೌಂಡುಗಳಷ್ಟು ದಾಸ್ತಾನು ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿ ಇದು ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ "ಜೋಟು" ಎನ್ನುವ ಬೈ ಪ್ರಾಡಕ್ಟನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಿರರ್ಥಕವಾಗುವುದರಿಂದ ಈ ಉಪ ಪ್ರಾಡಕ್ಟನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಿರರ್ಥಕವಾಗುವುದರಿಂದ ಈ ಉಪ ಪ್ರಾಡಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಡೆಗೆ ಗೊಬ್ಬರವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಹವಾಗುಣ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜಡಿ ಮಳೆಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಮೋಡಗಳಿಂದ ಈ ಗೂಡು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾರದೇ ಅದರಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳ ಕಟ್ಟುವಾಗ ನೀರಿನ ಅಂಶ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಜಿಡ್ಡಿನಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಗೂಡಿನಿಂದ ನಮಗೆ ಬರತಕ್ಕ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅರಿಯದೇ ಇರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಇತರರು ಇದನ್ನೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ರೈತರಿಗೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾದ ಪೆಟ್ಟುಬಿದ್ದು, ಇದರಿಂದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ಜಪಾನು ಮತ್ತು ಚೈನಾಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತಹ ನೂತನ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಇದನ್ನು ಮನೆಯ ಒಳಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಎಟುಕದಂತೆ ಇದ್ದರೂ ಗೂಡನ್ನು ಕಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಶಾಖವನ್ನು ನೂತನ ಉಪಕರಣಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಒದಗಿಸಿಕೊಂಡು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಣತರು ಅಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಉಪಕರಣಗಳ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಬ್‌ಸಿಡೈಸ್ಡ್ ಸ್ಕೀಮಿನಂತೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಇಂತಹ ಒಂದು ಕಷ್ಟವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ರೈತರಿಗೆ ನೆರವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಬೈ ಪ್ರಾಡಕ್ಟನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ

ಯಾವ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ರೇಷ್ಮೆ ಗೂಡಿನಿಂದ ಬರುವ ಪ್ಯೂಪವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಅದರಿಂದ ಎಣ್ಣೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೇ ಈ ಪ್ಯೂಪವನ್ನು ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕಾಗಿ ಕೂಡ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗಕರವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು.

ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯಾಗುತ್ತ ಬಂದರೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರೇಷ್ಮೆ ಬಿಚ್ಚತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಏಕೆ ಫೇಲ್ ಆಯಿತು ಏಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ, ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಈಗ ನಾವು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ನೀತಿಗಳೇ ಕಾರಣಗಳಾಗಿವೆ. ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೂಲಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರಿ ಸೂಪರ್‌ವಿಷನ್ನು ಇದೆ, ಹೆಚ್ಚು ಲೇಬರು ಇದೆ ಎನ್ನುವಂತಹ ಮ್ಯಾನೇಜುಮೆಂಟಿನ ನೀತಿಯಿಂದ skilled ಲೇಬರುಗಳು ಸಿಕ್ಕದೆ, ಪ್ರೈವೇಟಾಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೂಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಒಂದು ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಅವರು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಿಲ್ಕ್ ಲೇಬರುಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಳಿವರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಲು ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ.

ಖಾಸಗಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು-ಎರಡೂವರೆ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ದಿನವೊಂದಕ್ಕೆ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ, ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಎರಡಾಣೆ, ಹದಿನಾಲ್ಕು ಆಣೆ, ಒಂದೂ ಕಾಲು ರೂಪಾಯಿ—ಹೀಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಇಷ್ಟು ಕೂಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಮಗೆ ಬರುವವರು ಯಾರು ? Raw hands ತಮಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ನುರಿತವರು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ತಾವು ಎರಡು-ಎರಡೂವರೆ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವನಿಂದ ಒಂದು ಔನ್ಸ್ ಜಾಸ್ತಿ ರೇಷ್ಮೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ತಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ ? ಆದ್ದರಿಂದ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೂಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೂಲಿಗಾರರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನೀವು ಆಚರಣೆಗೆ ತರಬೇಕು.

ಆಮೇಲೆ, ನಿನ್ನೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೇಳಿದರು, ಈಗ ಅಮೆರಿಕದಿಂದ ತರಸಿದ modern designಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ ಮೇಲೆ ಏನು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದೆ ಎಂದು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ trust ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಈ ದೆಸೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ twist ಮಾಡಿದ ನೂಲನ್ನು ರೀಲಿಂಗ್ ಮಾಡಿದ್ದು, ಲಡಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚುವವರೆಗೂ continuity ಇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ twist ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು continuity ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದು — ಈ ಎರಡು ಅನುಕೂಲಗಳು ಲಭಿಸಿರುವುದರ ಹೊರತು ದಿನಂಪ್ರತಿಯು ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೇನೂ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದ ರೇಷ್ಮೆಯ ಮಾರಾಟದ ಬಗ್ಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕೆಲವು ನ್ಯೂನತೆಗಳಿದ್ದುವು. ಇವರು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ ಧಾರಣೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗತಕ್ಕ ಏರುಪೇರುಗಳು ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಕಾದು ಕೂತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ತಕ್ಷಣ ಅಲ್ಲಿ ಏರುಪೇರುಗಳಾಗಿ ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿನಿಂದೀಚೆಗೆ ಮೂರು ಜನರ ಒಂದು ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ, ಅಷ್ಟಾಗಿ ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಒದಗಿದಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರೀಲರುಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ಮಲ್ಲಾರಾಧ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೂ ಬಂದಿವೆ, ರೀಲರುಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿರುವುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಆದಮೇಲೆ ಈ ತೊಂದರೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟರುಗಳಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾರಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದವರು ಈ ಜನರನ್ನು ಸುತ್ತಾಡಿಸಿ ಎರಡು-ಮೂರು ದಿವಸಗಳು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗಿನ ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಾಗಿ ಈ ಅನಾನುಕೂಲ ತಪ್ಪಿದೆ, 75-80 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಅವರಿಗೆ ಮುಂಗಡವಾಗಿ ಹಣ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಹಣದ ಸೌಲಭ್ಯ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟಿದೆ. 10 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸೆಕ್ಟರಿನಿಂದ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದ ತೊಂದರೆಯು ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ನ್ಯೂನತೆಗಳಿವೆ. ಸಾಲ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ, ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಮುಖಾಂತರ ನಿಗದಿ ಮಾಡಲ್ಪಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರೈವೇಟ್‌ನಲ್ಲಾದರೆ ತಕ್ಷಣ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಲದ ಸೌಲಭ್ಯ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲದ ಸೊಸೈಟಿಯ ಮುಖಾಂತರ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಲ್ಲವೇ ಹೊರತು, ಅದರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕುಂದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈಚೆಗೆ Silk Wasteಗೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ Waste ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಗೋಡೌನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಈ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟನ್ನೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ರಿ-ಆರ್ಗನೈಸ್ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದಿದೆ. ಈ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾಂಪಿಟಿಷನ್ನಿಂದ ಉಂಟಾಗತಕ್ಕಂಥ ಭಯವಿರುವವರು ಯಾರೂ ಇರಕೂಡದು. ಇಲಾಖೆಗಾಗಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಾಗಿ ದುಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿ, ಗ್ರೈನೇಜ್ ಸೆಕ್ಷನ್, ವ್ಯವಸಾಯದ ಸೆಕ್ಷನ್ ಮತ್ತು ಫಿಲೇಚರ್ ಸೆಕ್ಷನ್ ಎಂದು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಆಯಾ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ನುರಿತಂಥ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ಅವರ ಮೇಲೆಯೇ ಆ ವಿಭಾಗದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿದರೆ, ಆ ವಿಭಾಗ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಎಲ್ಲ

(ಶ್ರೀ ಜೆ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ)

ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನೂ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕಿದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಎಲ್ಲ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ ಮಿಕ್ಕ ವಿಭಾಗದವರಿಂದ ಸಹಕಾರ ಮನೋಭಾವವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಭಾಗವನ್ನೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ರಿಸರ್ಚ್‌ಗಾಗಿ ಡೈರೆಕ್ಟರೊಬ್ಬರನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿ, ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಎಲ್ಲ ಸೆಕ್ಷನ್ನುಗಳಿಗೂ ಒದಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇದೆಲ್ಲಾ ಆದಮೇಲೆ, ಆಗಾಗ್ಗೆ ಖಾಸಗಿ ಮಂದಿಯ ಸಹಕಾರ ಕೂಡ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆ ಕೊಡಲು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಬೋರ್ಡಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಈ ಬೋರ್ಡನ್ನು ರಚಿಸಿ ಅದರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ನಡೆಯುವಂತಾದರೆ, ಇದರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿ ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

The House adjourned for Lunch at Ten of the Clock and re-assemb'ed at Thirty Minutes past Ten of the Clock.

[DR. R. NAGAN GOWDA in the Chair]

†Sri D. ABDUL RASHEED (Kolar).—Mr. Speaker, Sir, the resolution moved by my friend is to form a Corporation to manage the several silk industries in the State. Though the idea is good, I am of opinion that the time is not ripe for establishing a corporation entrusted with the management of the silk industries. There are certain circumstances which do not permit the formation of such a corporation at this moment. The most important problem confronting the industry now is to reduce the cost of production and to improve the quality of raw silk. If this is done we would have achieved our goal set for the silk industry in India. In order to achieve this, we have to bear in mind that the silk industry in its initial and primary stages should be very much improved. We have to commence from the soil and then go to the production of raw silk. Unless we are in a position to produce quality and useful cocoons we will not be able to produce quality raw silk. We have to reduce the cost of production and evolve ways and means to produce good quality raw silk which would compete with foreign silk. Japan is a country far advanced in this kind of industry and that country is supplying 90 per cent of the world's requirements of silk. America alone imports 75 per cent of its requirements from Japan. Both the Government and the people interested in this industry have to bestow their attention on four important aspects of this industry. They are (1) improvement of the mulberry both in respect of quality and cost by increasing the yield of leaves per acre; (2) improvement of quality of silk worm seed; (3) to evolve a racial improvement in silk worm which produces cocoons that give more silk waste and better quality of silk and eat comparatively less leaves; (4) to invent machinery which produces high grade silk at reduced cost. If these four aspects are attended to, there will be no dearth of silk in this country. The country requires about 40 million lbs. Mysore produces about 19 lakh lbs. per year. Of this the Government Filatures produce about 1 lakh lbs. and the other 18 lakh lbs are produced by country charkhas. For the production of only 1 lakh lbs. there need not be a corporation. What about the country charkhas ? We have to look to the charkha industry also. Unless all the charkhas are replaced by improved basins we cannot think of a corporation of this type. I will explain one by one the four important aspects of this industry.

First, I will take improvement of mulberry. Our ryots are still growing the age-old variety of mulberry called the Mysore local variety bush mulberry and Sultani Kaddi. Sultani Kaddi was imported during the time of Tippu Sultan and is still in existence. Recently the Department of Sericulture imported new variety of Japanese mulberry and they have been grafting it in Mysore at Kanva near Channapatna and the cuttings thereof are

supplied free of cost to the ryots. This scheme is being aided by the Central Government. But the rearers of silk worms are not convinced of the usefulness of these grafts. It requires a lot of education and propaganda by the department. Merely advertising that grafts are available is no good and nobody will come forward to take them. Some of the rearers have actually pulled out the grafts that they had planted on account of their lack of knowledge of the usefulness of it. So the Department should appoint technical staff to go round from door to door and explain to the rearers the usefulness of these new grafts and also plant a few grafts in their garden to show them the high yield of these grafts when compared with the local bush mulberry. I was told by the department that the leaves of the new grafts are not useful to the worms of our country because our worms are not so healthy to digest this hard variety of leaves. So either this type of mulberry should be rejected or the constitution of the worms should be strengthened in order to consume and digest such hard food. This is a thing to be left to the research. They have to evolve such a method that the new graft leaves are utilised universally by every rearer to the best advantage. There is lack of education and propaganda. They have also by research evolved a new improved local mulberry grafts in Mysore and Kanwa. These graft suit well our worms at the present stage. Unless you introduce a new race in this country which can be fed on new Japan grafts, we cannot think of popularising Japan grafts. We can substitute the present mulberry with the new improved local variety which they are now growing in Kanwa and other places.

I come to the second aspect, that is, improved quality of silk worm seed. It is a very important aspect of the industry. Unless good seed is supplied to rearers, the crops suffer and they will not be able to produce cocoons of quality and even size. In the skiem of silk from one end to another end there will not be a single denier, but contain all deniers like 18, 20, 22, 24. We are not finding uniformity. The reason is, we are not producing uniform size cocoons and quality cocoons. Therefore, our silk is not approved in foreign countries; they reject it. Because we are deficit in that commodity we are using it. Whether it is coarse or nice we are using it. So in order to produce good cocoons, good seed is required. Government are aiding some seed preparers with bonus and equipment in order to encourage them; but at the same time they are allowing private people also to prepare at random at their will and pleasure unexamined seed of unrecognised rearing also. They have no control absolutely on them. In 1953 they passed an Act to control and regularise the preparation and distribution of such silk-worm seed, but unfortunately that Act.....

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ (ಹೊಸಕೋಟೆ).–ಈಗ ಜನರು ಖಾಸಗೀ ಗ್ರೈನರ್ಸ್‌ಗಳಿಂದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡದಿರುವ ಗೂಡುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಈ ಏಯ್ಡೆಡ್ ಗ್ರೈನರ್ಸ್‌ಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿ ಗೂಡುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ?

Sri D. ABDUL RASHEED.—So far as my knowledge goes, aided graneurs and Government grainages examine the seed as far as possible and supply. That is why they are given bonus. The officers go and inspect them and also examination goes on in Government grainages. Otherwise there will not be scientific seed.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಹಾಗಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಏಯ್ಡೆಡ್ ಗ್ರೈನರ್ಸ್‌ಗಳೂ ಟೆಸ್ಟ್‌ಮಾಡಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ?

Sri D. ABDUL RASHEED.—One or two aided graneurs may do like that, but generally it is not so. But the private sectors are allowed to prepare seed without examination. That hits the industry very much and if they have to be controlled, either they should be trained or supplied with equipment and should have the facility of examination or they should be asked to stop such clandestine preparation. Whether the Government gives aid to any seed preparer or not is a different question. Let them stop it. It does not much matter. They have to see that only examined seeds are prepared everywhere and given to rearers with a surety that it givesa

(SRI D. ABDUL RASHEED)

very good crop; that it gives a guarantee of good crop ; if the rearing is good the cocoons' quality will also be good. The Act which was passed in 1953 was implemented only in the seed area and according to the programme every year it had to be extended to cross breed areas division by division, but unfortunately it is implemented only in seed area and not extended to other places. That is the reason why the department or the Government have no control over the unexamined seed preparer. After integration a new Bill was drafted to suit all the rearers, the graneurs and the reelers. I do not know why that Bill was not introduced in this session. I think in the budget speech of the Finance Minister it found a place, but why it has not yet been introduced I cannot understand. Any delay in such matters would endanger the industry and that should receive attention. At least they ought to have introduced and discussed the Bill. After all, it is not much of a controversial nature. It would have been passed very easily in this House. Even now if possible it may be introduced. It is the most important thing involving the industry.

Now I come to the third aspect, namely, evolving racial improvement. That is the most important factor in this industry. I do not know how long Pure Mysore race is in existence in Mysore. It takes at least thirty days for the silk-worm of pure race to mount and they eat a lot of mulberry leaves. In order to reduce the time of mounting and reduce the quantity of leaves that are being used to rear the worm, a new race was brought from Japan; that race was called C. Niehi-1. It was domesticated to suit the climate of this country and they have evolved a method to cross it with pure Mysore race and that is called cross breed race or by breed race. That race was proved to be very useful. The mounting period was reduced to 24 days and comparatively, the quantity of leaves used was also reduced very much.

Sri J. VENKATAPPA.—Then are you quite sure that by rearing the cross breed the quantity of leaves that is consumed by the worm would be less?

Sri D. ABDUL RASHEED.—Of course it is less. The statistics show it and it has been the case since the last thirty years. If he had not found some profit in that, no rearer would have accepted it. The number of days is reduced and the quantity of leaves also is reduced. In both ways it is useful to the rearer.

ಶ್ರೀ ಜೆ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ.—ಮೈಸೂರ್ ರೇಸ್ ಸೊಪ್ಪು ತಿನ್ನುವುದು ನಿಧಾನ. ಆದರೆ ಈ ಮೈಸೂರ್ ರೇಸ್ 30 ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಆ ಜಪಾನ್ ರೇಸ್, 26 ದಿವಸಗಳಲ್ಲೇ ತಿಂದು ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಸೊಪ್ಪು ತಿನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಒಂದೇ. ಆದರೆ ಕ್ವಾಲಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಜಪಾನ್ ರೇಸ್ ಮೈಸೂರ್ ರೇಸಿಗೆ ಸಾಟಿ ಆಗಲಾರದು.

Sri D. ABDUL RASHEED.—It is a matter of opinion. It has been found that it eats less quantity of leaves. That is why in Kolar the rearers took up to rearing only cross breed since they produce less waste. Since this new race is found 30 years back, it is degenerating now. It does not retain the original quality at present. So, it is very essential that a new, better race should be found out in order to cross our pure Mysore race. Recently they have found a new race called C. 122 and J. 122. They have been successful in research and they are restricting the supply of such race to a few people around Channapatna. I do not know what difficulty is there for the Department to popularise it on a Statewise basis. The cross cocoons produced out of that race gives only 8 to 10 rendetta and not more. It is very useful for the industry and also cocoons produced by such cross-breed race are more or less of even size and uniform and they are very useful particularly to reel silk in filatures. So, that has to be popularised. Other better races have to be found out. The Department should give particular attention towards this and popularise it on a Statewise basis. That requires special staff and equipment. In order to popularise it on a Statewise basis, recently at Devanahally one foreign race cocoon seed farm is being established and in that farm they are rearing only age-old races. Why not new race be shifted to this farm and reared? That form should be

made a basic farm for new race which should be made a basic form for new race which should be supplied to rearers and thus pepularise them in that way. All the facilities needed are found in that new garden and the soil is also very good. What is required is sufficient technical staff and equipment such as cold storage or big refrigerators to hybernate layings because new race naturally hatch after 6 months. In order to make it hatch after 10 days, some artificial treatment has to be given. If we want it to hatch in time, they should be hybernated in cold storage under certain temperature. Two big refrigerators with special technical staff at present would be enough to see that this race is popularised at Devanahalli. The fourth important aspect is to invent machinery which produces high grade silk at reduced cost. At this juncture when we are not able to produce good quality cocoons any number of modernised machinery will not be useful. Some of our engineers of Bangalore have invented good machinery called multi-end basins. But it is no good for our cocoons which are un-uniform. The first step is to rear good cocoons and then to modernise the machinery and produce good quality silk. For that purpose, we have to improve the industry at the initial stages, we nave to go from soil to the production of raw silk and unless we produce good quality cocoons we will not be able to reduce the cost price and improve the quality of silk. Unless that goal is achieved, any amount of modern machinery would not be useful and any Corporation would not be useful. Now, all the filatures are working under loss; because filatures do not get good cocoons, the cost of production is high. That is why they have not been able to make profit out of production of raw silk. Therefore, cocoons should be improved. I would suggest that a committee be constituted first to improve sericulture and then to improve the reeling industry. In Japan I was told there was no corporation. There the silk industry is run by co-operative method, and for mulberry growing, reeling, testing and exporting there are co-operative societies and through them industry is being run.

Sri J. VENKATAPPA.—Is there a Central Co-operative Society ?

Sri D. ABDUL RASHEED.—There is a society for all branches of Industry and they have formed a group of societies and are making their dealings through them.

Sri C. K. RAJAIAH SETTY (Chiknaikanahalli).—Industries should develop specialists. There are no specialists here. But there every-body is a specialist whether he be a private man or in Government service.

Sri D. ABDUL RASHEED.—About formation of Corporation, we have seen that these corporations which managed so many have utterly failed resulting in liquidation of so many factories.

Sri J. B. MALLARADHYA.—My friend will remember that Vellam Parachute was a private limited Company. It was not a Corporation. It was purely a family affair.

Sri T. MARIAPPA (Minister for Finance).—I am afraid Sri Mallaradhya is making a mistake. It is a Joint Stock Company, whether it is private limited or public limited company. What is H.M.T. ?

Sri J. B. MALLARADHYA.—It is not a corporation.

Sri T. MARIAPPA.—H.A.L. is a Corporation and it was formed by means of a Statute.

Sri J. B. MALLARADHYA.—H.A.L. was done under an executive order.

Sri T. MARIAPPA.—It is under Companies' law.

Sri D. ABDUL RASHEED.—Vellam Parachute was managed by a private body. Even private bodies which evinced utmost interest in the industry did not thrive and went into liquidation For example, Mysore Silk Filatures. It was managed by a private body. It was in such a condition that it had to go into liquidation. At that time, the Government came to their rescue. Otherwise so many labourers would have been unemployed.

Sri J. B. MALLARADHYA.—Vellam Parachute has not gone into liquidasion even tody.

Sri D. ABDUL RASHEED.—Silk Filatures managed by a private body have created such a condition that we have to maintain them uitimately and we are sharing the losses in the interest of the industry because it is essential for our country.

Sri J. VENKATAPPA.—What exactly is the reason for the stoppage of Mysore Silk Filature ?

Sri D. ABDUL RASHEED.--Mismanagement by private body which did not know the industry.

Sri J. VENKATAPPA.—Is it not fluctuation that has resulted in the stoppage of this industry ?

Sri D. ABDUL RASHEED.—Fluctuations are always there in the industry. From the beginning of the silk industry fluctuations are there every minute, every hour and every day. Prices which are obtaining in the morning are not obtaining in the evening. So many filatures which were managed by private bodies could not be managed properly and even silk filatures also were like that. What about the Spun Silk Mills ? Government had only 10 per cent of the shares and the other Directors were private people and the conditions were such that they had to close the Mills because of so many natural causes.

Sri C. K. RAJAIAH SETTY.—Mismanagement.

Sri D. ABDUL RASHEED.–There is a Board and the General Manager only acts on the suggestions made and resolutions passed by the Board. Unless the entire reeling industry is nationalised or modern machinery is substituted or charakas are replaced by modern basins, I do not feel the necessity of a corporation to run especially the silk industry. We have not been able to compete in cost price with foreign silk. For example, as we know, in Japan it is sold at Rs. 12 per lb. If the Central Government had not come to the rescue and protected the industry, this industry would not have survived at all. Even now it is surviving due to the protection given by the Government of India. They have imposed a protective duty and limited the imports from foreign countries. I do not know whether days will come when we can compete with foreign silk both in quality and price. A certain quality of silk in Japan is sold at Rs. 12 but when it comes to India we impose protective and other taxes which come to Rs. 35 and is sold at Rs. 36 per lb.

Sri C. K. RAJAIAH SETTY.—Do you like to have such a thing to be continued ? You do not want to develop our industry to be on par with Japan in regard to quality and cost ?

Sri D. ABDUL RASHEED.—The time is not ripe for a Corporation to take over the management until the filatures give a good profit. There are other reasons also why there should not be a corporation. If a Corporation takes over the management, they will have to pay taxes as they will become a private body and that adds to the already increasing high cost of production and it will be very difficult to find market for high priced silk in our country. People will neglect silk and go in for substitutes like Nylon and Rayon and the industry would be a failure. If at such a juncture the management is entrusted to the Corporation there will be more failure in the industry than improvement. There may come a time when there will be a need for Corporation. There is another thing. The Central Government is aiding the industry with huge amounts and has plans to improve the industry in all its branches, from the mulberry to the reeling stage. When the Corporation takes over the management there will be no such aid from the Government and the expenditure towards improvement, etc., would have to be borne by the State Exchequer. That will be another drawback. When the reeling department is not at all making any profit and when the plans are stopped how can you reduce the cost ? Unless we become self-sufficient and unless we are in a position to produce good quality of silk and at reduced prices, we need not think of having a Corporation at all. Very many difficulties have to be overcome by Government. There is the Board of Management which are giving useful suggestions to this industry also. But there is one

defect in regard to the Board of Management; there is no member on the Board who knows the silk industry.

Sri C. K. RAJAIAH SETTY.—The Director is a member.

Sri D. ABDUL RASHEED.—The Director is an official. There should be non-official member who knows the industry; otherwise how can suggestions be made? Whatever the official may say the Board has to accept. I particularly request that a non-official who knows the Sericulture industry should be on that Board. There is a Silk Advisory Committee also constituted long back in Mysore State which suggests ways and means about mulberry, even reeling and other things. Unfortunately we do not find it meeting often. It meets once in three months. The last meeting was held six months back; I do not know what happened to the resolutions passed by them. Therefore there should be a non-official Chairman for that committee. If the Minister having the portfolio of Industries thinks that this is a small branch or a branch of major industries, I say it is not so. It is an important industry. He finds no time to pay particular attention towards this neglected or under-developed industry. It has to be improved much. Therefore I suggest that there should be a non-official Chairman for the Advisory Committee already constituted to suggest ways and means to bring about improvement to the Sericulture industry. Of course Government has to help the industry with grants. Unfortunately there is no such Chairman; we have to wait on the portfolio Minister as to when he gets leisure and then we have to conduct the meeting.

Sri C. K. RAJAIAH SETTY.—The Board of Management (for industrial concerns) is only expected to manage industries including Sericulture. They have nothing to do with your development programmes. You are mixing one thing with the other.

Sri D. ABDUL RASHEED.—You have not understood me. The Board of Management is there to suggest ways and means te develop industries. But there is an advisory Committee for the silk industry to suggest schemes for the improvement of that particular industry. It is about that I am talking.

Taking all these aspects into consideration, unless the raw material is improved—by raw material I mean reeling cocoons—we will not be able to reduce the cost price of silk and produce good quality of silk and make a profit out of it. Unless the filatures begin to work on a profit there will be no necessity for such a Corporation. But the idea is good. We have to wait for some time when everything will be all right and when we will be making some profit.

Sri M. C. NARASIMHAN (Kolar Gold Field).—On a point of order, Sir. Under Rule 140, a Member is allowed only fifteen minutes while discussing Resolutions. This applies to all Members excepting the mover of the Resolution. I request that this rule be enforced.

Mr. CHAIRMAN (Dr. R. Nagan Gowda).—I am aware of the rules. I have permitted the Hon'ble Member to speak.

Sri D. ABDUL RASHEED.—Sir, the Spun Silk Mill in our State is the only one of its kind in Asia, excepting Japan and China. Certain reasons prompted the starting of this industry between the period 1933-35 when there was no demand for silk waste. Subsequently the industry was hard hit because of the low cost of silk waste. In order to go to its rescue, an expert went to Japan to find out the possibility of starting a factory in Mysore State. With the approval of the Tariff Commission, it was started in 1946, with the concurrence of the Government, which invested 10 per cent of the share capital and they also reserved certain powers, such as appointment of Managing Director, Chairamn, etc., with the approval of the Committee. The reasons for continuous loss in this industry are: competition, the high cost of the finished product, and the availability of inferior quality of silk waste. Unless the machinery in this factory is modernised and the quality of silk waste is improved, it cannot compete with similar products coming out from foreign countries. I

(SRI D. ABDUL RASHEED)

would suggest that if the Government has a mind to encourage this industry, it should immediately take it over and then obtain the services of an expert from a country advanced in the field to study the conditions here and suggest improvements.

Sri C. M. ARUMUGHAM (Kolar Gold Field).—Sir, this resolution has been discussed yesterday and is being continued today. Moreover it has been sufficiently discussed during the debate on the Governor's Address and the Budget. I would *therefore* like to know when the Chair would close the discussion on this Resolution.

Mr. CHAIRMAN.—I have before me a number of requests from Members to speak on the Resolution. This industry concerns lakhs of people and there is a keen desire, on both sides of the House, to continue the discussion.

Sri J. VENKATAPPA.—This industry earns more than the iron industry.

Sri T. MARIAPPA.—Even the debate is very constructive in its approach.

Mr. CHAIRMAN.—Therefore I am inclined to give more time; as much time as Members want.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಎನ್ನುವುದು ಸರಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ, ಒಂದೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಇದು ಬಡವರ ಕಾಮಧೇನು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಭಾಗ್ಯವಂತರ ಭೋಗ್ಯ ವಸ್ತು ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆಮಾಡುವುದಾದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ನಿಪುಣರು ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಈ ಆಡಳಿತವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿರುವವರಿಗೆ ಈ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳು ತಿಳಿದಿದ್ದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಇದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ನಾವು ಐವತ್ತೆರಡನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲೇ ಸೀಡು ಲೆಜಿಸ್ಲೇಷನ್ನು ತಂದು ಜಾಗ್ರತೆ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಏನೋ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಇಲಾಖೆಯವರೂ ಕೂಡ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ಕಾನೂನನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಯಾರೋ ಇದನ್ನು ತಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಕಷ್ಟವೇನು, ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರು ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ; ಅವರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳೇನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದವರ ರಕ್ಷಾಕವಚವಿದೆ ಎಂದು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದರ ಬಗೆಗೆ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ನೀವು ಏನನ್ನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂಥದರಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತು ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರು ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ! ಆದರೆ, ಮೊದಲು ಇದರ ಬುಡ ಹೇಗಿದೆ ತಳಹದಿ ಸರಿಯಾಗಿವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಡವೇ? ತಳಹದಿಯೆಂದರೆ ಇದನ್ನು ಬೇಸಾಯಮಾಡತಕ್ಕ ಜನ. ಈಗ ಮಾತನಾಡಿದವರನೇಕರು, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಇದರ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾಹಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲದೇ, ಅವರಿಂದೀಚೆಗೆ ನೇಯುವವರ, ಮಗ್ಗದವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಮನಿಸಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕೇ ಬೇಡವೇ ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿ ಆ ತಳಹದಿಯಾದ ಬೇಸಾಯಗಾರರ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಹೋದರೆ, ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುವ 12 ಲಕ್ಷ ಜನ ರೈತರ ಜೀವನ ದೊಡ್ಡ ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ಈಡಾದೀತು. ಈಗ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಷುರುಮಾಡುತ್ತೀರಿ! ಏಕೆ? ಅನೇಕ ಜನ ಬಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶರಾವತಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ಹಾಕಿ ಷುರುಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಏಕೆ? ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಜೀವನ ಒದಗಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಇವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮೊದಲು ನಿಗಾಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಅದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಹೊತ್ತು ಈ ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಹಣ ಹಾಕಿರದೆ ಇದ್ದರೂ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರಿಗೆ ಜೀವನಾಧಾರಿಯಾದ, ರೈತರೇ ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ, ಬೆವರು ಸುರಿಸಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು, ನಿದ್ರೆ ಕೆಟ್ಟು, ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟು, ಎಷ್ಟೋ ಸುಖಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ಕೇವಲ ಅನೇಕ ದಿವಸಗಳು ಪುಸ್ತಕ ಓದಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರಕ್ಷರ ಕುಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅನುಭವವಿರುವವರು, ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಮಾತ್ರ ಬೆಳೆಮಾಡಬಹುದೇ ಹೊರತು ಮಿಕ್ಕವರಿಂದ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅನುಭವವಿರುವವರು ಇರಬೇಕು. ಮತ್ತು ಈ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಕಾರ್ಯತತ್ಪರತೆಯುಳ್ಳವರು ಬೇಕು. ಅಂಥವರಿಂದ ಮಾತ್ರ ಈ ಬೇಸಾಯ ಸಾಧ್ಯ.

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಅಂಥ ನಿಷ್ಠಾವಂತರಿಗೆ ಇಂದು ಬಂದಿರುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ. ತಾವು ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲುಗಡೆ, ಕೆಳಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿ ರೇಷ್ಮೆ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅದಕ್ಕಿರುವ ತೊಂದರೆಗಳೇನು, ಅದನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ವಿಲೇವಾರಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾವ ರೀತಿ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸರಿಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಕಡೆಗೆ ಇಂದು ಸರ್ಕಾರ ಗಮನ ಕೊಡುವಂತಿದೆ. ಈಗ ತಾವು ರಿಸರ್ಚ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲೇ ಇದ್ದೀರಿ. ಇನ್ನೂ ಅದು ಪೂರೈಸಬೇಕಾದರೆ ವರ್ಷಬೇಕು. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆಯ ಅನುಭವದ ಫಲವೂ ರೈತರಿಗೆ ದೊರೆಯದೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ರಕ್ಷಣೆಯೂ ಹೋದರೆ

ರೈತರ ಗತಿ ಏನಾಗಬೇಕು ? ಈ ಹೊತ್ತು ಮೈಸೂರು ಸ್ಪನ್ ಸಿಲ್ಕ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯ ಕಥೆ ಏನಾಗಿದೆ ? ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಬೆಳೆದಂಥ ರೇಷ್ಮೆಗೆ ಇವರು ಮಾಡಿದ ಕೆಲವು ಲೋಪದೋಷಗಳಿಂದಾಗಿ ಬೆಲೆ ದೊರೆಯದೆ ಸರ್ಕಾರವೂ ನಷ್ಟಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿರುವಹಾಗೆ ಕೊಳ್ಳೆಗಾಲದ ಸಿಲ್ಕ್ ಫಿಲೇಚರಿನಿಂದ 17 ಲಕ್ಷ (ಚಿಲ್ಲರೆ) ರೂಪಾಯಿಗಳ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ ; ಕನಕಪುರದಲ್ಲಿನಿಂದಾಗಿ 8 ಲಕ್ಷ (ಚಿಲ್ಲರೆ) ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ ; ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಸಿಲ್ಕ್ ಫಿಲೇಚರಿನಿಂದಾಗಿ 27 ಲಕ್ಷ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ನಷ್ಟಗಳಾಗುವರೆಗೂ ತಾವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿರಿ! ಇದೇರೀತಿ ಒಂದು ಕಡೆ ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಬ್ಸಿಡಿಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಎಂದರೆ, ಆ ನಷ್ಟದ ಹಣ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು ? ಅದು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಶ್ರೀಮಂತರ ಕೈಸೇರಿದೆ. ಯಾವ ಶ್ರೀಮಂತರ ಕೈಸೇರಿದೆಯೋ ಅವರೇ ಇಂದು ಈ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ಅವರೇ ನಷ್ಟತೋರಿಸಿ, ನಾಳೆ ತಾವೇ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಲಾಭ ತೋರಿಸುವ ಭರವಸೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಅದರ ಅರ್ಥವೇನು ?

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ಇಂದು ಆ ಫಿಲೇಚರನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ತಯಾರಾಗಿಲ್ಲ. ಶಿಡ್ಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು, ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಯಾರಿಗೆ ಹೇಳಿದರೂ ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ನಿಮಗೆ ಸಹಕಾರ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ನೀವು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಹೀಗೆ ವರ್ಷ ವರ್ಷ ನಷ್ಟಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಬಹಳಕಾಲ ಉಳಿಯಲಾರದೆಂಬುದು ಖಂಡಿತ, ಕೃತಕ ರೇಷ್ಮೆಯಿಂದ ಪೈಪೋಟಿ ಬರುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಪೈಪೋಟಿ ಇರಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಖರ್ಚನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಪೈಪೋಟಿಯಿಂದಾಗಿ ಯಾರೂ ನಮ್ಮ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ಸಮಾನವಾದ ಬಟ್ಟೆಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಸೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಬಡವರು ತಾವೂ ರೇಷ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಧಾರಣೆ ಹೆಚ್ಚಾದರೆ, ಬಡವರು ಕೃತಕ ರೇಷ್ಮೆಗೇ ಕೈಹಾಕುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ನಮ್ಮ ರೇಷ್ಮೆಯ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಕಡಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ನಾನಾ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಈ ಹೊತ್ತು ಹಿಪ್ಪುನೇರಳೆ ಬೇಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಪ್ಪುನೇರಳೆಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ, ಪುಷ್ಟಿಕರವಾದ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಯಾರೂ ನೋಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸಂಶೋಧಕರು ಹೋಗಿ ಇಂಥ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ರೇಷ್ಮೆ ಬೆಳೆಯಬಹುದೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಎಂದೂ ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈ ಹೊತ್ತು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಒಂದುಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ರೇಷ್ಮೆಯ ಬೆಲೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತೆಂದರೆ, ಒಡನೆಯೇ ಎಲ್ಲರೂ ಯಾವುದನ್ನೂ ನೋಡದೆ ಹಿಪ್ಪುನೇರಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಷುರುಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಅಷ್ಟೆ. ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬೆಲೆ ಒಂದೇರೀತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಸಾಲುಕಡ್ಡಿ ಕೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಮಹನೀಯರು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಮೀನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವರು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಬಂದು ರೇಷ್ಮೆ ಕಡ್ಡಿ ಹಾಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತೇಜಿ ಇರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಏನಾದರೂ ಫಲ ಬರುವುದು ಕಡಮೆ ಆಯಿತೆಂದರೆ ಇವರು ಯಾರೂ ಅತ್ತಕಡೆಯೇ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಗ್ರಾಫ್ಟ್ ಜಾತಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಷುರುಮಾಡಿದಾಗ ನಿಜವಾದ ರೈತರಿಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಓದುವ ಹುಡುಗರು, ಯಾವತ್ತೂ absentee landlords ಆಗಿದ್ದವರು ಹೋಗಿ ರೇಷ್ಮೆ ಕಡ್ಡಿ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರು ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದವರು, ಈ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ 15,000 ಗಿಡಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಷ್ಟು ಫಲ ಅವರಿಗೆ ಎಂದು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲವೋ ಅಂದು, ಗಿಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಕೊಟ್ಟು ಹಾಕಿಸಿದಂಥಾದ್ದನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಏಕೆ ? ಸರ್ಕಾರದಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲವೇ ? ಅಂಥ ಸಚಿವರಿಗೇ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲದಂಥಾದ್ದನ್ನು ರೈತರಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಹೊರಿಸುತ್ತೀರಿ ?

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ರೀತಿ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೆ ಈ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥವರು ಇದಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕಲೇ ಕೂಡದು. ಅನುಭವವಿಲ್ಲದವರು ಕೈಹಾಕಿದರೆ ನಷ್ಟ ಹೊಂದುವುದು ಸಹಜ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಾನು ಇದನ್ನೇ ಈಗಿನ ಡೈರೆಕ್ಟರು ಯಾವತ್ತು ಚಾರ್ಜ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೋ ಅಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಾಕಿಸಿದ್ದೇನೆ. . . . . .

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ಎಷ್ಟು ಎಕರೆಗೆ ಹಾಕಿಸಿದ್ದೀರಿ ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಅವರು ಕೊಟ್ಟದ್ದೇ ಅರ್ಧ ಎಕರೆಗೆ, ಅಷ್ಟೂ ಹಾಕಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನಗಂತೂ ನಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ನಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ, ಇದು ನನ್ನ ಕಸಬು. ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಭಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ.—ಹಿಂದಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಗಳು 15,000 ಗಿಡಗಳನ್ನು ನಡಿಸಿದವರು ಒಂದೇ ದಿನ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿಸಿದರು ಎಂದು ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಅವರಿಗೆ ನಷ್ಟವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಆದ ಅನುಭವವೇ ಬೇರೆ. ಅವರು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ "ನಾನು ಬಿತ್ತನೆಗಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿರುವುದು ; ನನಗೆ ಬೆಲೆಯ ಸೆಕ್ಯೂರಿಟಿ ಕೊಡಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿದಕ್ಕೆ ಅವರು ನಿರಾಕರಿಸಿದ ಕಾರಣದ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡು ಒಂದೇ ದಿವಸ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿಸಿದರು.

11-30 A.M.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಈಗ ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಒಂದು ಪೈಪೋಟಿಗೋಸ್ಕರ ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ವ್ಯಯಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡಿರುವವರೇ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ 12 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೆಲೆಯಾಗುವಷ್ಟು ಬೆಳೆಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಿಜ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ)

ವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಾದರೆ ರೈತರ ಪಾಡೇನಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಲು ಈ ಬೆಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿ ರೇಷ್ಮೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವಾಗ ಭೂಮಿಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಾವರೀತಿ ಇರುತ್ತದೆಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅನೇಕ ರೈತರು ಈ ಒಂದು ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಈಗ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆಬ್‌ಸೆಂಟಿ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಲಾರ್ಡ್ಸ್ ಈ ಬೆಳೆ ಹಾಕಿದರೂ ರೇಷ್ಮೆ ಸೊಪ್ಪು ಬರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಸಾವಿರಾರು ಜನಗಳಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅನುಭವಸ್ಥರನ್ನೂ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಜನರನ್ನೂ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕೂತುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಯಾವತ್ತೂ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಬೆಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಜನ ಹೀಗೆ ಬಂದು ಬೆಳೆ ಮಾಡಿದರು. ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಭೂಮಿ. ಅಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆ ಬಂತು. ಆದರೆ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವಕಾಲಕ್ಕೆ ಕುಳಿತು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಲಾಭ ಬರುವುದೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ಲಾಭ ಸಿಕ್ಕಲಿಪೊಲ್ಲೋ ಈ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವುದನ್ನು ಕೂಡ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಇದರಿಂದ ಹಿಪ್ಪುನೇರಳೆ ಸೊಪ್ಪಿನ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಾರೆ, ಯಾವರೀತಿ ಆ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮರಿಮಾಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಸುಮಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಸಿಲು ಆ ಮೊಟ್ಟೆಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಈ ಬೆಳೆಯೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಏನಾದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ರೋಗ ಬಿತ್ತು ಎಂದರೆ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಈ ಬೆಳೆಯೇ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮರಿ ಮಾಡಿಸುವಾಗ ನಿಜವಾಗಿ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಕೊನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಗಾಳಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೆ ಏನುಮಾಡಿದರೂ ಆ ಬೆಳೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಎಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಬೆಳೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ರೈತನ ಮನೆ ಎಷ್ಟು ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಜನ ಅದರಕಡೆ ಯಾವರೀತಿ ನಿಗಾ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿರುತ್ತದೆ. ಮೊಟ್ಟೆ ಒಡೆದು ಮರಿಮಾಡಿದ ಮೂರುದಿವಸಗಳು ಪ್ರತಿ ಗಂಟೆಗೂ ಅದರ ಗಾತ್ರ, ಅದರ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಮೂರುದಿವಸಗಳೂ ಪ್ರತಿ ಗಂಟೆಯಲ್ಲೂ ಅದನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಬೆಳೆ ಬರುವಕಾಲದಲ್ಲಿ ರೈತನ ಆಗು ಹೋಗುಗಳು ಅವನ ಬೆಳೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತವೆ. ಅವನು ಈ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಒಂದು ಕ್ರಮದಿಂದ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಬೆಳೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ ಎನ್ನುವ ಧೈರ್ಯ ಅವನಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನಾವೇ ಈ ಬೆಳೆಯನ್ನುಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೇ ಖಂಡಿತ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ನಾವೇ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮಾಡುವವರು ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳು ತಿನ್ನುವ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಮೂರುದಿವಸಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ನಿದ್ರೆ ಕೆಟ್ಟು ಹಾಕಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಕಾಯಿಲೆ ಬಂದರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಮತ್ತೊಂದು ಮಗದೊಂದು ಕೊಟ್ಟು ಆ ರೋಗವನ್ನು ವಾಸಿಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ರೋಗಕ್ಕೆ ನಿಜವಾದ ಡಾಕ್ಟರ್ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಈ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯ ಮತ್ತು ಈ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುಭವವಿರತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯ. ಅವನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಉತ್ತಮ ಬೆಳೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನೂ ಸಹ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಸೆಂಟರುಗಳನ್ನು ಸಹ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನನಗೆ ಬಲು ಸಂತೋಷ. ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಇದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯ ರೈತರಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒದಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ರೈತನಿಗೆ ಕುರಿ, ಕೋಳಿ ಸಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ, ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯವಿರಬೇಕು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಅವರು ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳುವಿನ ಮರಿಗಳನ್ನು ಸಾಕಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೆಂಟರುಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಕಡೇ ಮಾಡಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಬೆಳೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ರೈತರು ಒಂದೊಂದುಸಾರಿ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಮೊಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ತರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸೊಪ್ಪು ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ತೋಟದಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರಹಾಕಿ ಈ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ತೋಟದಲ್ಲಿ ಫರ್ಟಿಲೈಜರ್ಸ್ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬೆಳೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೋಲುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಬೆಳೆ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸೊಪ್ಪಿನ ಬೆಳೆಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅನುಭವ ಬಂದಮೇಲೆ ಬೆಳೆಕೆಟ್ಟು ಹೋಯಿತು ಎಂದು ಆಗ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ವಿನಹ ಬೆಳೆಗೆ ಮುಂಚೆಯೇ ರೈತರು ಅಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆಯಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಲಾಖೆಯವರು ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು ಈಗ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ನೋಡಿ ಇದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ತಂದುದು, ಎಂದು ಕೇಳಿ ಬರೆದು ಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಸೊಪ್ಪು ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಸಹ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಯಾವುದೋ ಚೆರೆ ಬರೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ವರದಿ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಏಡೆಡ್ ಗ್ರ್ಯಾನ್ಯುಯರ್ಸ್ ಸ್ಕೀಂನಿಂದ ಒಂದು ಬೋನಸ್

ಬೇರೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಲೆಖ್ಖ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕೆಲವರ ಒಳಸಂಚಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ರೈತನು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿವರ್ಗದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಗಾ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದೆ ಬೆಳೆ ಕೆಡುವುದಕ್ಕೆ ನೀವು ಕಾರಣರಾಗುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಗಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬಿತ್ತನೆ ಗೂಡುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳೆಗಾಲ, ದೊಡ್ಡಬಳ್ಳಾಪುರ ಮತ್ತು ಕುಣಿಗಲ್ ಈ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅಲ್ಲಿಂದ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಷ್ಟಗಳಿವೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅನೇಕರು ನೀರು ಹಾಕಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಮಳೆಬಿದ್ದರೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಒಣಗಿದ ಸೊಪ್ಪುಹಾಕಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಹುಳುಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೀರು ಕಟ್ಟಿ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕಿದರೆ ವಾತಾವರಣ ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ದೊಡ್ಡ ತೊಂದರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಓವರ್ ಲೋಡ್ ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಮಧ್ಯೆ ಗೂಡು ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟೆ ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಅಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮೊಟ್ಟೆಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾಕು ಎನ್ನುವ ಜಾಡ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಮೊಟ್ಟೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮೊಟ್ಟೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಇಲಾಖೆಯವರೂ ಅನೇಕ ಸಬ್ಸಿಡಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಗ್ರೇನೇಜಿನವರು ಗೂಡುಗಳನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ತಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಹಂಚುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಏತಕ್ಕೆ ಮಾಡಬಾರದು ? ಕೆಲವು ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳು ಸಾಕುವವರನ್ನು ಸೀಡ್ ರೇರರ್ಸ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸೀಡ್ ರೇರರ್ಸ್ ಬೆಳೆದದ್ದನ್ನು ಫಾರಮ್ಮಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಕಂಡೀಷನ್ಸ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಗತಿಏನು ? ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟಪ್ಪನವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ. ಹೇಳಿದರು. ಗೂಡು ಬಣ್ಣ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಯಿತು ಎಂದರೆ ರೇಷ್ಮೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರು ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ರೇಷ್ಮೆಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದ ಕಡೆ ಮಾಲು ಕೊಳ್ಳುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂವ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯುವನು ದುಡ್ಡು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ನನಗೆ ದುಡ್ಡು ಬಾರದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಸೀಡ್ ರೇರರ್ಸ್ ಕಂಡೀಷನ್ಸ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಇಷ್ಟೇ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಂಡೀಷನ್ಸ್ ಮಾಡಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಜನ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡ ಬೇಡವೇ ! ಸೀಡ್ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಆಕ್ಟ್ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಏರಿಯಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೆಲವರ ಹತ್ತಿರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿರುವಾಗ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕು. ಬೆಳೆ ಕೆಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಕಾಂಪೆನ್‌ಸೇಷನ್ ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆಯೇ ? ಅವರು ಕಟ್ಟಿಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಟ್ಟಿಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸರಿಹೋದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೂ ಗ್ಯಾರೆಂಟಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಬೆಳೆಯುವವನಿಗೂ ಗ್ಯಾರೆಂಟಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಉತ್ತಮವಾದ ಬೆಳೆಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ರೈತರಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂಥ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನಾನಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರೇಷ್ಮೆಯ ಮೂಲ ತಳಹದಿ ಸರಿಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರೇಷ್ಮೆ ತಯಾರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂಲದಲ್ಲಿರುವ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತೀವ್ರವಾದ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ ಹೋಬಳಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಗ್ರೈನ್ಯೂರ್ಸ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಹಣ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸಿಲ್ಕ್ ಬೋರ್ಡಿನಿಂದಲೂ ಹಣ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಏನು ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದಲೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಅದು ಲ್ಯಾಪ್ಸ್ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ರೈತನಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಮುಟ್ಟುತ್ತಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಏಡೆಡ್ ಗ್ರೇನೇಜಸ್ ಮನೆಕಟ್ಟಿ ಕೊಡುವ ವಿಚಾರ ಈಗ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ, ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಏಡೆಡ್ ಗ್ರೇನ್ಯೂರ್ ಅಸೋಷಿಯೇಷನ್ ಸಲಹೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇಲಾಖೆಯವರ ರಿಪೋರ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ಮಾಹಿತಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೇ ಕಾಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳೆದು ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟು ಬೇಕಾದರೆ ಗೂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ತಾರ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಣ ಬರಬೇಕು. 100ಕ್ಕೆ 99·9 ಜನ ರೈತರು ಯಾರೂ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹಣ ವೇವ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಯಾರೂ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿ. ಬಂಡವಾಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವವರು ಯಾವುದಾದರೂ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಣವೇವ್‌ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಫಿಟ್ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇನ್‌ಸಾಲ್‌ವೆನ್ಸಿಗೆ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ರೈತರು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇನ್‌ಸಾಲ್‌ವೆನ್ಸಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಉದಾಹರಣೆ ಯಾವುದೂ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೇ ? ಬಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ರೈತರಿಗೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹಣದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. 12 ಲಕ್ಷ ಜನರ ವಹಿವಾಟನ್ನು ಕೇವಲ 55 ರೇಷ್ಮೆ ಕೋಠಿಗಳು ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಈ ಕೋಠಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಪೈಪೋಟಿ ಕೆಲಸ ರೇಷ್ಮೆ ಮಾರಾಟದ ಸೊಸೈಟಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಯಾವರೀತಿ ಇವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಪೈಪೋಟಿ ಮಾಡಬೇಕು ? 55 ಕೋಠಿಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ತಕರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಟ್ಟೇ ಮಾರುವ ಮಿಲ್ಲುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ವಹಿವಾಟು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಬಂಡವಾಳ ಎಷ್ಟು ಬೇಕು ? ಇಂಥಾ ಸೊಸೈಟಿ ಇವರ ಜೊತೆಗೆ ಹೋರಾಡುವುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ. ರೇಷ್ಮೆ ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ಸೊಸೈಟಿ ಸುಮಾರು 1957ನೇ ಇಸ್ವಿ ನವಂಬರ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ 1958ನೇ ಇಸವಿ ಮಾರ್ಚಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇರ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ)

ತಕ್ಕ ಕಷ್ಟ ಏನು ಎಂದು ನಿಗಾಕೊಟ್ಟರೆ? ಅವರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಸಾಲತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಮಾಡುವವರು ನೇಕಾರರು ಸಾಲಪಡೆದು ಈ ಕಸಬಿನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ 55ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಬೆಲೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು, ಯಾವರೀತಿ ತಗ್ಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಆರೀತಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇವೊತ್ತು ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಹೇಗೆನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ತೂಕ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತದೋ ಅದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಒಂದೊಂದು ಸಲಸರಿಯಾಗಿ ತೂಕ ಇರುತ್ತದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ಮಾಯಿಶ್ಚರ್ ಕಡಿಮೆ ಯಾಗಿ ಒಣಗಿಹೋದರೆ ಕಡಿಮೆ ತೂಕ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಬೆಲೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರ ದಲ್ಲಿ ಮೋಟಕು ಬೀಳುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಈ ವ್ಯಾಪಾರವೆಲ್ಲ ಸಾಲದ ರೂಪ ದಲ್ಲಿ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಕೋರಿಗಳವರ ಮೂಲಕ ನಡೆ ಯುತ್ತಿದೆ. ಈವರ್ಷ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಕೋರಿಯವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗತಕ್ಕ ರೇಷ್ಮೆಯಲ್ಲಿ ನೂರು ಭಾಗಕ್ಕೆ 70-80 ರಷ್ಟನ್ನು ಹೊರಗಡೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತೂ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯವಹಾರ ವ್ಯಾಪಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಣವಂತರಾದ ಕೆಲವು ಜನರ ಕೈ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಜನರನ್ನು ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡುವಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ಈ ಕೆಲವು ರೇಷ್ಮೆ ಕೋರಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಂಥ ಜನರು 75 ಸಾವಿರ ಪೌಂಡ್ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಹೊರ ಗಡೆ ಮಾರಾಟಮಾಡಿ ಸುಮಾರು 40 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಬರಿಯ ಕಮಿಷನ್ ಪಡೆದಿರು ತ್ತಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಈ ಖಾಸಗೀ ಕೋರಿಗಳ ಜನರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಕೇವಲ ಶೇಕಡ 2 ಕಮಿಷನ್, ಸೊಸೈಟಿಯವರು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಕಮಿಷನ್ ಶೇಕಡ 1 ಇದೆ. ಈ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರು ಗಿರಾಕಿಗಳಿಗೆ ಅದೇನೋ ಧರ್ಮದ ಫಂಡು ಆ ಫಂಡು ಈ ಫಂಡು ಎಂದು ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ, ಅದೇನು ಕರ್ಮದ ಫಂಡೋ ನಾನು ಕಾಣೆ, ಅಂತೂ ಹೀಗೆ ಜನರಿಂದ ಕಮಿಷನ್ ಪಡೆದು ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಗದು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಂದ ನಾಲ್ಕಾಣೆ ಕಮಿಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದಮೇಲೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ರೈತರಿಂದ 8 ಆಣೆ ಕಮಿಷನ್ ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕೇವಲ ಶೇಕಡ 2 ಕಮಿಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ 40 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕಮಿಷನನ್ನು 75 ಸಾವಿರ ಪೌಂಡ್ ಗಳಿಗೆ ಪಡೆದಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗತಕ್ಕ 18 ಲಕ್ಷ ಪೌಂಡ್ ರೇಷ್ಮೆ ಮಾರಾಟದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕಮಿಷನ್ ಬರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ತಾವು ಗಳೇ ಲೆಕ್ಕಾಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ವಿಚಾರದ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚುಗಮನ ಕೊಡ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ರೇಷ್ಮೆ ಗೂಡುಗಳನ್ನು ಸಾಕತಕ್ಕ ಜನರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ನಿದ್ರೆಕಟ್ಟಿ, ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ 25-30 ದಿವಸ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿ ಊಟವಿಲ್ಲದೆ, ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದೆ ತೊಂದರೆಗೊಳ ಗಾದ ಜನರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಪ್ರತಿಫಲವೂ ಬಾರದೆ ಅವರ ಸಂಪಾದನೆಯೆಲ್ಲ ಈ ಕೋರಿಕಾನೆಗಳವರ ಪಾಲಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ಆ ಕೋರಿ ಕಾನೆಯವರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಕಡೆ ಬರಲು ಏನು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ರೇಷ್ಮೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವ ಪ್ರತಿಫಲ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಹಾಲನ್ನು ಕಡೆದು ಬಂಡವಾಳಷಾಹಿ ಗಳು ಬೆಣ್ಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಿ ಮಜ್ಜಿಗೆ ಯನ್ನು ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ರೈತರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮಜ್ಜಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಅವರು ತೃಪ್ತಿ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ರೇಷ್ಮೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಯಾಗುವಂಥಾದ್ದೆಲ್ಲ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜನರು ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಲಾಭವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ, ಬೆಳೆಯು ತಕ್ಕ ರೈತನಿಗೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ. ಇವರ ಮಧ್ಯ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲ. ರೇಷ್ಮೆ ಬೆಳೆಯ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನವೆಲ್ಲ ಬೆಂಗಳೂರಿ ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನಾಲ್ಕಾರು ಜನ ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಪಾಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನು, ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಪದೇ ಪದೇ ಒತ್ತಾಯ ಹಾಕುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳು ತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇತ್ತ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಾವು ಇಲಾಖೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಅದರ ಮುಖೇಣ ರೈತರಿಗೆ ನಾನಾ ಮುಖವಾಗಿ ಸಹಾಯ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಈ ಹೊತ್ತಿನವ ರೆಗೂ ರೈತನಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳು ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಕಷ್ಟಪಡತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಲೇಶಾಂಶವೂ ಸುಖವಿಲ್ಲ; ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಲಾಭವಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಕೆಲವುಜನ ಬಂಡವಾಳಷಾಹಿಗಳ ಭೋಗವಸ್ತು ವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಈ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು, ಜನರು ತಮ್ಮ ನಿತ್ಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಮಡಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಮದುವೆ-ಮುಂಜಿ ಅಥವಾ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋಗು ವಂಥ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಡಿದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಉಪ ಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಹಾಗೆ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ತಯಾರಿಸುವ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಗಣಿಗಳ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿರುವಷ್ಟೇ ತೊಂದರೆ-ಅಪಾಯಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇವರ ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲೂ ಅಷ್ಟೇ ತೊಂದರೆಗಳೂ ಅಪಾಯಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಬಂಗಾರದಷ್ಟೇ ಬಣ್ಣದಲ್ಲೂ, ಬೆಲೆಯಲ್ಲೂ, ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವದಲ್ಲೂ ಈ ರೇಷ್ಮೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಉಪಯೋಗದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಹಾಗೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಯಾರೂಕೂಡ ಇದರ ತೊಂದರೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಿಗಾ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನೀಗ ಇದರಬಗ್ಗೆ ಏನೊಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಡ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದರೆ, ಸುಮಾರು 55 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಬಾಳತಕ್ಕ ರೇಷ್ಮೆ ಉತ್ಪನ್ನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರ ಅಳಿವು-ಉಳಿವು ಈ ದಿವಸ ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಜನ ಬಂಡವಾಳ ಷಾಹಿಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದೆ. ಇದು ಎಂದಿದ್ದರೂ ಅಪಾಯಕಾರಿ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸ

ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸೊಸೈಟಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಇದರ ಪ್ರತಿಫಲ ಈ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಮುಖವಾಗಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಲಭಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನೀಗ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈದಿವಸ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ನಾನಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಬಾವಿ ತೆಗೆಸುವುದಕ್ಕೆ, ಬೆಳೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇರೀತಿ ಈ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲೂ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನಗಳಿಗೆ ಎಂದರೆ ರೇಷ್ಮೆ ಹುಳುಗಳನ್ನು ಸಾಕತಕ್ಕವರಿಗೂ, ಗೂಡುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ರೇಷ್ಮೆ ತೆಗೆಯತಕ್ಕವರಿಗೂ, ರೇಷ್ಮೆಗೂಡನ್ನು ತಯಾರಿಸತಕ್ಕವರಿಗೂ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಸುಲಭರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದೇ ಈ ದಿವಸ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆ. ಈ ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ 5-10 ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. 10 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ರೇಷ್ಮೆ ತೆಗೆಯುವ ಬದುಕು ಬಹಳ ಉಷ್ಣಾಂಶವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾ ಕಸುಬಾಗಿದೆ. ಜನರ ಆರೋಗ್ಯ ಬಹುಬೇಗ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಂಥ ತೀಕ್ಷ್ಣವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾ ಕಸುಬು. ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರ ಆರೋಗ್ಯದ ಮೇಲೆ ಇದು ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಇದು ಅಷ್ಟು ಕೆಡಕನ್ನುಂಟು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಒಂದು ಇನ್ಷೂರೆನ್ಸ್ ಸ್ಕೀಂ ಆಗಲೀ ಅಥವಾ ಒಂದು ಪ್ರಾವಿಡೆಂಟ್ ಫಂಡ್ ಸ್ಕೀಮಾಗಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ಇಂಥಾ ಯಾವ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೆಸರಿಗೆ ಇದೊಂದು ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಬೇರೆ. ಇದರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರ ಆರೋಗ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಈ ಜನರ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳ ಆರೋಗ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಗವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಆದರೆ ಈದಿವಸ ಈ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಬಹಳ ತಾತ್ಸಾರ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ವ್ಯವಹಾರದ ಆರ್ಗನೈಸೇಷನ್‌ವೇನಿದ್ದರೂ ಈ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರ ಒಂದರಲ್ಲಿಮಾತ್ರ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲೂ ಈ ಉದ್ಯಮದಬಗ್ಗೆ ಜನರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರ ನಿಗವೆಲ್ಲ ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರೇಷ್ಮೆ ಕೋಠಿಗಳವರಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತದೆಯೇ ವಿನಾ ಈ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರತಕ್ಕ ಜನರ ಆರೋಗ್ಯದಕಡೆಗೆ ಅವರ ಗಮನವೇ ಹರಿದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಬೇರೆ ಈದಿವಸ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಜಾತ್ರೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕ ಜನ ಅಲ್ಲಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಆಗತಕ್ಕ ಅನಾಹುತಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆ ಈ ದಿವಸ ಏನೋ ಒಂದುರೀತಿಯಿಂದ ಈ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳ ಕಡೆಗೆ ಜನ ಗಮನ ಕೊಡದಿರುವುದು ಒಂದು ವಿಶೇಷವೇ ಸರಿ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಇದು ಬಹುಕಾಲ ಮುಂದುವರೆಯಲಾರದು. ಜನರ ಆರೋಗ್ಯ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಕ್ಷೀಣವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರತಕ್ಕ ಜನರ ಆರೋಗ್ಯದ ಕಡೆಗೂ ಕೂಡಲೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೊದಗಿಸಲು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರೇಷ್ಮೆ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲೂ ಸೊಸೈಟಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು. ರೇಷ್ಮೆ ಗೂಡುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ದಾರ ತೆಗೆಯತಕ್ಕವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯಬೇಕು. ಆರೋಗ್ಯ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

12 NOON.

ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೋಸ್ಕರ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಚರಕ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಕ್ಷಣಕ್ಕೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದಬೆಲೆ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಗದೆ, ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಈರೀತಿ ಚೂರು ಚೂರಾಗಿ, ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಅಲ್ಲೊಂದುಕಡೆ ಇಲ್ಲೊಂದುಕಡೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೋ ಅಂಥ ಕಡೆ ಹಣದ ಸೌಲಭ್ಯ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ಯೋಜನಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದಾರತೆಗೆಯುವುದರಿಂದ ಹಿಡಿದು ರೇಷ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಸೊಸೈಟಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕು. ಆಗ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಒಂದು ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ನಾವು ಇದನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನದ ಭಾಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಲಿಂಗೇಗೌಡ (ಕನಕಪುರ).—ಕಾರ್ಪೊರೇಷನನ್ನು ಅಟಾನಮಸ್ ಬಾಡಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟ್ ಬಂದಿದೆ. ಆ ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟು, ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟ್ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಕಿ, ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸರಿ. ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟೇ ಸರಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿದರೆ ಅದು ಕುಸಿದು ಬೀಳುತ್ತದೆಂದು ತಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಎಳೆಯಲು ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಇಷ್ಟೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕದಂ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಫಲಕಾರಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಡಿ. ನಾನು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಬಹುದು, ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟ್ ಹಾಕುವಾಗ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಕಿದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಬೇಕು. ಬರೀ ಮಣ್ಣು ಹಾಕಿ, ಮೇಲೆ ವೈಟ್‌ವಾಷ್‌ಮಾಡಿ, ಬಣ್ಣ ಬಳಿದರೆ, ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆಯೆ? ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಯ ಹಾಕದೆ, ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟ್ ಹಾಕದೆ, ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ, ಮೇಲೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟ್ ಭದ್ರವಾಗುವ ತನಕ, ಈ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಲಿಂಗೇಗೌಡ.—ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಫಿಲೇಚರ್‌ಮೇಲೆ ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಅವರೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೊಳ್ಳೆಗಾಲ, ಕನಕಪುರ, ಮತ್ತು

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಲಿಂಗೇಗೌಡ)

ಚನ್ನಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಟಾನಮಸ್ ಬಾಡಿಯನ್ನಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನನ್ನಾಗಲಿ ಮಾಡಿ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಷ್ಟ ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೋರ್ಡ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಈ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಮಾನ್ಯಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ರಾಮಯ್ಯ.—ಇದರ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಲು ಏನೂ ತಾಪತ್ರಯವಿಲ್ಲ. ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರ ತಕ್ಕಂಥವರು ಸಿಲ್ಕ್ ಬೋರ್ಡಿನೊಳಗಿರುವಾಗ, ಅವರೇ ಈ ಬೋರ್ಡಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ತಾಪತ್ರಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೇ ಇದು ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವಾಗ, ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಬಡ ಸಂಸಾರಗಳು ನಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಈ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ಉಚ್ಚರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಕೋಲಾರ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಿಗದೆ ಇದ್ದಾಗ, ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜನಗಳು ಬದುಕುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜನ ವಲಸೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೇ ರಿಲೀಫ್ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ, ಕೋಲಾರ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕಸಬಿನಿಂದ ಬಹಳ ಜನ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅವರಿಗೆ ಜೀವನಾಧಾರವಾಗಿದೆ. ಈ ಕೈ ಕಸಬಿನಿಂದ ಕೋರ್ಟಿನ ವ್ಯವಹಾರ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ. ಕೆಲಸವಿದ್ದರೆ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ದುರಾಲೋಚನೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕಸಬು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಕೆಟ್ಟ ಯೋಚನೆಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗವೇ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಆ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಇದೆ. ಈ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಅಡಕವಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಉದ್ಯೋಗ ಎಲೆಮರೆ ಕಾಯಿನಂತೆ ಇದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಯವಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿರಿ. ಈ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಬೆಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅವಕಾಶಗಳು ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಬೇಕೇ ವಿನಾ, ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಅಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಅಭಿವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ನನ್ನ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ.—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೆ, ಈಗ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಲಿಂಗೇಗೌಡರು ತಂದಿರುವ ನಿರ್ಣಯ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಮತ್ತು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದುದು. ಈ ನಿರ್ಣಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ವಿನ, ಅವರು ಅಂಶತಃ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ, ಶ್ರೀರಾಮಯ್ಯನವರು ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟ್, ಫೌಂಡೇಷನ್, ಕಟ್ಟಡ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಯಾವುದು ಬೇಸ್‌ಮೆಂಟ್, ಯಾವುದು ಫೌಂಡೇಷನ್ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತ ಇಡೀ ಭಾರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ರೇಷ್ಮೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಆರು ಕೋಟಿ ಎಂಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಇದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನೆಂದರೆ ಇದು ಒಂದು ಕಾಟೇಜ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಇದ್ದಹಾಗೆ. ಇದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀ ಶುರುಮಾಡಿ ಒಂದು ಕಡೆ ನಡೆಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಒಂದು ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಮಾಡುವುದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 10 ಲಕ್ಷ ಜನಗಳು ತಾವು ಇರುವಕಡೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಒಂದು ಉಪಕಸಬನ್ನುಮಾಡಿ ದೇಶದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವ ಕಸುಬಿದು. ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬಹಳ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವಾದ ಇಂಥ ಕೈಗಾರಿಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಗೋಸ್ಕರ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಯನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ನೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಈ ನೀತಿಯಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಂದುವರೆದ ದೇಶವೆಂದರೆ ಜಪಾನ್. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಏಕೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಾ ಇದೆಯೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ 200 ಸ್ಕೀಮುಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಸೆರಿಕಲ್ಚರ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೇಸಸ್ ಇವೆ. ನಮ್ಮದಾದರೂ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 30 ಸ್ಕೀಮುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷವಾದನಂತರ, ಆ ಸ್ಕೀಮುಗಳಲ್ಲಿ, 10 ಸ್ಕೀಮುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡೋಣವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ 20 ಸ್ಕೀಮುಗಳಲ್ಲಿ ನಮೂದು ಮಾಡಿರುವ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ನೋಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಕಡೆ ಗಮನವಿಟ್ಟು ನೋಡಿಲ್ಲ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ ಲ್ಯಾಪ್ಸ್ ಆಗುವುದನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ, ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ ಲ್ಯಾಪ್ಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಖಂಡಿತ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಇವರ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಯೋಜನೆಗಳ ಕೆಲಸ ಮಾತ್ರ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದು, ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಜನತೆಗೆ ಯಾವ ಅನುಕೂಲವೂ ಆಗಬಾರದೆಂದು ಇದೆಯೋ ಏನೋ ಎಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ 200 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಮೂಲವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅದರ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನಾವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾಯಿಲ್ ಟೆಸ್ಟಿಂಗಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್, ಗೊಬ್ಬರದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್, ಗ್ರಾಫ್ಟಿಂಗ್‌ಗಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್, pests and parasite control for mulberry ಗಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್, worm rearing, egg classification, ಹೀಗೆ ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದೊಂದು ಯೋಜನೆ ಇದು ಅದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಸ್ಪೆಷ

ಲಿಸ್ಟ್ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆಂದರೂ ಜಪಾನ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನ ಎಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿದಿದೆ ಎಂದರೆ ರೇಷ್ಮೆಗೆ ಪ್ರೈಪೋಟಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಕೃತಕ ರೇಷ್ಮೆ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದೆ. ಲಿಕ್ವಿಡ್ ನೈಟ್ರೋಜನ್ ಸಾಲಿಡ್ ಮಾಡಿ, ಕೇವಲ ನೈಟ್ರೋಜನ್‌ನಿಂದಲೇ ರೇಯಾನ್ ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಡಲೆಕಾಯಿಯಲ್ಲಿರುವ ನೈಟ್ರೋಜನ್ ಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆದು ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಇದೆ. ನಿಜವಾದ ರೇಷ್ಮೆ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೈಪೋಟಿಗೆ ಅನೇಕ ತರಹ ಹೊಸದಾಗಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ 200 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಲು ಎಷ್ಟೋ ಅನುಕೂಲಗಳಿವೆ. ಈ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವನಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಅನುಮಾನ ಬಂದರೆ, ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಬಂದಾಗ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನು ಬರೆದರೆ ಆಗ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ expert ತಕ್ಷಣ ಬಂದು ಇಲ್ಲವೇ ಕಾಗದ ತಲುಪಿದ ತಕ್ಷಣ ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಾಗದದ ಮೂಲಕ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಏನು ಆದಹಾಗಾಯಿತು. ಕಳೆದ ವರ್ಷ Sericulture Division ಎಂದು ಮಾಡಿ ಒಬ್ಬ ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಇಂಜಿನಿಯರನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಇಂಜಿನಿಯರಿಗೆ 25 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ work load ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾಲ್ಕು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಆರೆಂಟು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಮಂಜೂರಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಎಕ್ಸಿಕ್ಯೂಟಿವ್ ಇಂಜಿನಿಯರ ಕೆಲಸವೇನೆಂದರೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರ ಪ್ರೋಗ್ರೆಸ್ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾವೇನಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ.........

Sri T. MARIAPPA.—Is all this relevant to the resolution before the House ?

Sri C. K. RAJAIAH SETTY.—Yes. I will tell you how. ಇವೊತ್ತು ಸರ್ಕಾರ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ 'Due to the economic condition we have left over the Scheme' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ಷ ಒಂದಕ್ಕೆ ಆರೆಂಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯವನ್ನು ತರುವ ವ್ಯವಸಾಯದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಜ್ಞರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಅಥವಾ ಬೋರ್ಡ್ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಕೈಗಾರಿಕೆಯೇ ನಶಿಸಿಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ನಿರ್ಣಯವಿರುವುದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು. ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ತಾವು ಓದಿ. ಸಿಲ್ಕ್ ಫಿಲೇಚರ್ಸ್, ಸ್ಪನ್ ಸಿಲ್ಕ್ ಮಿಲ್ಸ್ ಇವುಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಲು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬಾಕಿಯದಕ್ಕಲ್ಲ. ಒಂದಕ್ಕೊಂದಕ್ಕೆ ಕನ್‌ಫ್ಯೂಸ್ ಮಾಡಿ series of schemesಗೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗೆ ದುಡ್ಡು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. You should not give a wrong impression to the House. ಶ್ರೀ ವೆಂಕಟಪ್ಪನವರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ರಚನಾತ್ಮಕವಾದಂಥ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Sri C. K. RAJAIAH SETTY.—I am telling what Government is doing in some of the schemes. Working cost of the product, ಏನು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದರ ಬೆಲೆ, ಕಡಮೆಯಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ವೇನಿದೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಮಾರ್ಪಾಡು ಆಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ತಾವು ನಿರ್ಣಯದ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರೋ ಅಥವಾ ಅಮೆಂಡ್‌ಮೆಂಟಿನಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರೋ ?

Sri C. K. RAJAIAH SETTY.—I am speaking on both.

ಎರಡನೆಯದು ಏನೆಂದರೆ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರುವ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರ ಏನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವವರನ್ನು ಇಲಾಖೆಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ 200 ಸ್ಕೀಂಗಳಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್ ಆಗಿರುವವನಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೂ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್ ಇರಬೇಕು. ಹೀಗಾದಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದಂತೆ, the mansions of Avenue Road and Visvesvarapuram are built out of silk worm. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಪ್ರಗತಿಯೆಲ್ಲ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಆಯಿತು ಎಂದರೆ ಐಶ್ವರ್ಯವೆಲ್ಲ ಈ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಒಂದು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಬೇಕು, ಅಟಾನಮಸ್ ಬೋರ್ಡ್ ಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಇದರ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಕುಂಠಿತವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಬಹುದಾದ್ದರಿಂದ ಅಟಾನಮಸ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ಇದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ ಉದ್ಯಮವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೋರ್ಡ್ ಆಫ್ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲಿ, ಸಿಲ್ಕ್ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ತಜ್ಞರಿದ್ದಾರೆ, ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಜನ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಇವೊತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಬೇಕು. ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಲ್ಯಾಪ್ಸ್ ಆಗಲು ಕಾರಣವೇನು? ಹಾಕಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೀರಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಲೋಪವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

(SRI C. K. RAJAIAH SETTY.)

ರೇಷ್ಮೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ ದಿನ ಒಂದಕ್ಕೆ ಆರಾಣೆ ಬೇಸಿಕ್ ರೇಟ್ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ದಿನ ಒಂದಕ್ಕೆ ಆರಾಣೆ ಬೇಸಿಕ್ ವೇಜಸ್ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾದ ಮಾತು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಬೇರೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದು ಉತ್ತಮವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಜಪಾನ್ ದೇಶದಲ್ಲಿ thousand races ಇವೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂರು races ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಈ races ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಲು ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನೋಡುವಾಗ ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಂಠಿತವಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ ಬೆದರಿಕೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇದರಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮದೇಶದಲ್ಲಿನ ರೇಷ್ಮೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಶ್ರೀ ಮಲ್ಲಾರಾಧ್ಯರು ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಉದ್ಯಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲು, ದೇಶಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವ 8-10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಕುಂದಕವೂ ಬರದೆ ಇರಲು ತಜ್ಞರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಬೋರ್ಡ್ ರಚಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಿರಿಕಲ್ಚರ್ ಅಡ್ವೈಸರಿ ಬೋರ್ಡ್ ಇದೆ. ಈ ಅಡ್ವೈಸರಿ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಮಾಡಿದ ಠರಾವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ಕಡ್ಡಾಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರ ಬಿಚ್ಚು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ, ಈ ಒಂದು ಉದ್ಯಮವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಟ್ಟಿದೆಯೋ ಆ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಅಟಾನಮಸ್ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು.

ಸ್ಕೀಮುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯತಃ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಪೇಪರಿನಲ್ಲೇನೋ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸ್ಕೀಮುಗಳೆಂದಿವೆ. ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಎರಡನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕೇವಲ ಶೇಕಡ ಹದಿನೈದರಷ್ಟು ಅಥವಾ ಇಪ್ಪತ್ತರಷ್ಟು ಕೂಡ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವುದು ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಸಿಲ್ಕ್‌ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟು ಕೂಡ ಇಲ್ಲದೆ, ಸಿಲ್ಕಿನ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ದೊರಯುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು quality ವಿಚಾರ ನೋಡಿದರೆ, ಎಷ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕೋ ಅಷ್ಟಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಆರು ತರಹ ಕ್ಲಾಸುಗಳಿವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ "b" ಕ್ಲಾಸಿನವರೆಗೆ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಸಿಲ್ಕಿನ quality ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಾರವಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ "E" classಗೆ ಕೂಡ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ superior qualityಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಲು ತಜ್ಞರಾದವರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲವೋ ಅಥವಾ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅಷ್ಟು ತಜ್ಞರಲ್ಲವೋ ಏನೋ. ಇನ್ನೂ ಪ್ರಪಂಚದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಾರಲು ನಮ್ಮ qualityಯನ್ನು improvement ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಚನ್ನಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಿಲ್ಕುಮಿಲ್ಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ಸರಕಾರದ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವುದೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಚನ್ನಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೋ ಇಂಟರ್ ಫಿಯರೆನ್ಸು ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೂ ದೊರೆಯದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ "ವೇಸ್ಟು ಸಿಲ್ಕು" ಎನ್ನುವುದು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ waste silkನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ಸರಕಾರದ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಇರಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾದರೂ ಸರಕಾರ compensation ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಈ factoryಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪನ್ನ ಹಾಳಾಗುತ್ತಿದೆ. National interestನಿಂದ ಇಂತಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. South-East Asiaದಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿರುವಂತಹ, filature factory ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಭರತ ಖಂಡದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಸಿಲ್ಕು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು waste silk ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಹಾಳಾಗಿಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಶೇಕಡ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಹಾಕಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿರುವ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಒಬ್ಬರು ಡೈರೆಕ್ಟರು ಇರಬೇಕು. Government has got a right to appoint a Managing Director. ಅವರು ರೆಸಲ್ಯೂಷನನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಆಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ತಿಪ್ಪೆರುದ್ರಯ್ಯನವರು ಮ್ಯಾನೇಜಿಂಗ್ ಡೈರೆಕ್ಟರಿನ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಏಕೆ ರಾಜಿನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟರಿ ಎಂದು ಅವರನ್ನು personal ಆಗಿ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ನನಗೆ ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬೇಡಿ, ನನಗೆ ಬೇಜಾರಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಇವೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ದೇಶದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಧ್ಯೇಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯು ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಲಿ ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ.

Mr. CHAIRMAN.—You have not shown how the corporation would be able to change the management and improve and all that. It is the management which is much more important.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯಶೆಟ್ಟಿ.—ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಸರಕಾರದ ಒಂದು ನಿಜವಾದ ನೀತಿ ಇರಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಸುವ್ಯಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಮಾಡಲು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ತಜ್ಞರಾದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಇರಬೇಕು. ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇದರಲ್ಲಿರುವ machinery ಹೇಗಿದೆ, dependable ಆಗಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ತಜ್ಞರಾದವರು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸರಕಾರದ ಹಣಕಾಸನ್ನು ಹಾಕುವಂತಹ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ political outlook

ಕೊಟ್ಟು corporationನನ್ನು ಮಾಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀ ಲಿಂಗೇಗೌಡರು ಹೇಳಿದಂತಹ ಬೋರ್ಡಿನಂತೆ ಸ್ವಚ್ಛತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದಂತಹ ಬೋರ್ಡು ಎಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತಹ ತಜ್ಞರು ಮತ್ತು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನುಭವವುಳ್ಳವರನ್ನೇ ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಮನೇಟು ಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಆದಾಯ ಬರುವಂತಹ ಮುಖ್ಯವಾದಂತಹ ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ರೆಸಲ್ಯೂಷನ್ನನ್ನು ತಂದಿರುವುದರ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಲಘುವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ನಾವು ಲಘುವಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದಷ್ಟು deep ಆಗಿಯೇ consider ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಕೆ. ರಾಜಯ್ಯ ಶೆಟ್ಟಿ.—ತಾವುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಯೋಚನೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರು ತಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ನೀವು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು basement ವಿಚಾರ ಎಂದರೆ.—

In any industrial development, the first basement is planning. To plan it properly you want an efficient body, yon want a Board which should be composed of experts.

ಇಂತಹ ಒಂದು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಶ್ರೀ ಮಲ್ಲಾರಾಧ್ಯರು ತಿದ್ದುಪಡಿ ತಂದಿರುವಂತೆ ಒಂದು ಆಟಾನಮಸ್ ಆದ ಬೋರ್ಡನ್ನು ತರಬಾರದು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ತರಹದ ಬೋರ್ಡು, ಹಾಕಿರುವ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಇತರ ಬೋರ್ಡುಗಳ ಜೊತೆಗೆ compare ಮಾಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾದ ಬೋರ್ಡಿನ ಅಗತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಮಿನಿಸ್ಟರಿಗೆ ಸಿಲ್ಕ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು Sericulture industry ವಿಚಾರವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೀವೇ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ. ಅದೂ ನಮ್ಮ ಚೀಫ್ ಮಿನಿಸ್ಟರವರಿಗೇ ಸೇರಿದೆ. ನಮ್ಮ ಚೀಫ್ ಮಿನಿಸ್ಟರವರು ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಆರುನೂರು ಫೈಲು ನೋಡಬೇಕು. 200 ಜನಗಳಿಗೆ interviews ಕೊಡಬೇಕು. ಐದಾರು ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಒಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಈ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಸ್ಕೀಮೊಂದು ಮಾಡಿ ಸರಿಯಾದ ತಜ್ಞರು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಕಾರಣ, ನಲವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ purchase ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು, ಈಗ ಹನ್ನೆರಡು ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಇದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೀವೇ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಪಕ್ಷಾತೀತವಾದ ಒಂದು ಬೋರ್ಡನ್ನು ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯವೇನಿಲ್ಲ. ಆದಷ್ಟು ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಂತಹ ಒಂದು ರೆಸಲ್ಯೂಷನನ್ನು ತಾವು ಒಪ್ಪಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಈ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Mr. CHAIRMAN.—The House will now rise and meet again at 1 P.M.

The House adjourned at Thirty Minutes past Twelve of the Clock to meet again at One of the Clock on Wednesday, the 22nd April 1959.

WD 771—GPB—900—8-8-60.